Fredmans Epistel. Nr 31

Av Bellman.

Upp, Amaryllis vakna du fulla, Vädret är stilla,
Luften sval, Regnbågen prålar, Med sina
strålar, Randiga målar, Berg och dal.
Amaryllis, låt mig utan våda
I Neptuni famn dig fridt bebåda
Strömmens gud får icke mera röda
I dina ögon i suckar och tal.

Tag dina snörpen, revar och dragen
Nu börjar dagen, Skynda dig röta min lilla
Tanke icke illa. Skulle du vilja, Neka mig.
Låt oss fara till det lilla grundet
Eller dit bort till det gröna sundet
Där vår kärlek kundet det förbundet
Varöver Thirsis så harmade sig.

Stig då i båten, sjung om vi båda
Kärlek skall råda i vårt bröst.
Tol sig harmar, Men vår han larmar
I dina armar, Är min tröst.
Lyckligt uppå hants vreda bölja
I din ställa famn kan jag ej dölja
Hur i döden hjärtat vill dig följa
Sjungen sirener och härmen min röst.

H. M. Mauligatan 9 5/11 14.

Fredmans Epistel. Nr 12.

Liksom en herdinna högtidsklädd
Vid källan en Junidag, hopletar ur gräsets
rosiga bädd. Sin prydnad och småbehag
Och ej bland näpplig, hägg och syrén
Tvekandan pärlars glimmande skön.
Som den kraus av blommors val
Hon flätar med tvekande kval.

Så hörde min nymf på Floras fest
Ett enkelt och skiftat flor
Då hon, utan Skalberg hjuden till gäst

Ut tin första trupt får
Det trupt lilla strax utom tullin
Där kräftan fjuttaas pid ur kastrullin
Och dit Dr Brunnsrikens kälja klar.
I sattrade säger sig dear.

H. H. Hauligheten 5te nov. 1914.
Frits Munk

Vårsång.

Glad såsom fågeln i morgonstunden
Hälsar jag våren i friska naturen
Lärkan sig poppar och trasten i lunden
Ärlan på åkern och orren i juren
Se hur de silvriga bäckarna små
Hoppa och slå, hoppa och slå,
Vänliga armar kring tuvor och stenar
Se hur det spritter i buskar och grenar
Av liv och av dans, av liv och av dans
I den härliga vårsolens glans
I den härliga vårsolens glans.

F. Munk

Fredmans-Sång.

Fjärlen ringad syns på Haga
Mellan dimmors frost och dun
Sig tin gröna skjul till laga
Och i blommans sin pavlun
Minsta kråk i kärr och syra
Nyps av solens värma väckt
Till en ny högtidlig yra
Eldas vid zefirens fläkt.

Haga i ditt skötte höjes
Gräsets livodd och gröna plan
Slatt i dina pärmilar höjes
Pungande den vita svan
Långt ur skogens glesa kammar
Höras täta åter skall
Av från den graniten hammar
Av från syx i björk och tall.

19 11/11 14.

F. Munk

Min Mor.

Så länge mitt hjärta i barmen kan slå
Och kärlek däri me kan bo.
Och kamrarnes minne för själen kan stå
Så länge jag minnes min mor.
Väl älskar jag fader och syster och bror
Men mest jag dock älsker min mor.

När döden till stugan var stängd
Och far hade lagt sig till ro
Och tyst däri me länge varit släckt
Vi satt där så ensam vi två.
Du talte om tiden jag skulle bli stor
O, aldrig jag glömmer dig, Mor.

Du bar mig till sängs i din modriga famn
Men tanken för upp till Guds Son
Du bad mig viska så sakta hans namn
Och bad på till slutning en bön
Den bön visst med ärkning till himmelen för
Nej aldrig jag glömmer dig, Mor.

Vem var det, som ledde mig först kem till Gud
Och sade du får ej göra så
Och du som först ledde på ängen mig ut
Var blomster och träden grör
Du sade att Gud hade skapat denna jord
Nej aldrig jag glömmer dig, Mor.

Men när som jag skulle från hemmet bortdra
Hors kärdem jag då kom ihåg.
Den stod där så tydligt som pennaste sky
Och där står den ståtse ännu
Nu är jag på hant, då stormarna gny
Men aldrig jag glömmer dig, Mor.

Men kanske du härifrån vandrar förän jag
Och jag lyfter ögat till dig
Så vitt som jag lever jag glömmer dig ej
Jag minnes din gråt och din bön
Står blomster på graven din grör
Då äver dock minnet till mor.

Stockholm nov. 1914

Fritz Munk

Landsvägsmarch.

Där gingo tre jäntor i solen
på vägen tio ludarna le
De svängde de svepte med kjolen
de tralade alla de tre
Tralalalalalej Tralallalalej.

De gingo i takt som soldater
och sedan så valsade de
Men uddeuden är ju så later
de tralade alla de tre
Tralalalalalej – –

Och när som de kommo tio kröken
de tralande jäntorna tre
Då ropade alla höi göken
och sedan så tystnade de
Tralalalalalej – –

Det var daus bort i vägen.

Det var daus bort i vägen på lördagsmatten
över nejden gick låten av spelet och skratten
Det var Gör. Det var hopp. det var hej.
Nils Uterman tåken och spelmansjanten
han satt med sitt bälgspel vid landvägskanten
Jön du, deli, du, deli, dej.

Där var Bolla den präktiga, tåkne flickan
~~han~~ han är fager och fin men har intet i fickan
hon är gäcksam och skyjsam och käck
Där var Kersti den trotsiga vandrande vilda
där var Finnbacka Brita och Kajsa och Hilda
och den smidiga Maja i bäck.

Där var Petter i Topsta och Gusten i backen
det är pojkar som orkar kasta på klacken
och an vischa en jänta i skyn
Där var Klasman på torpet och Nicklas i vången
och ackryten Petsal och Högvalla dången
och Karl Johan i Skrädarebyn.

Och de hade som brinnande blåsor i kroppen
och som gräshoppor hoppade Kejlandskroppen
och i stenar och klackar det smalt
och rockskörten flaxade, förkläden slängde
och flätorna flögo och kjolarna svängde
och musiken den gnälde och grall

In i snåret av björkar och alar och hassel
var det viskande snack, det var tissel och tassel
bland de skymmande skuggorna där
det var ras det var lek över stenar
det var dans kutter och smek under lumm-
miga grenar, vill du ha mej så har du mej
här
Och en vår stående in i den lustiga låten
och en liv skrek uhm. i Spån Bryntbärsbråten
och de märkte de hörde det ej hu.
hörde skot i Selberget skria och tiu
svar på Nils Ytermans du de li di a
kam det du deli du deli dej

"H.M. Mauligheten" den 13-12-14
Gustaf Nilstad

Snön

Fan låna snöflock fan
och bädda graven kall
det bröst som gjuder här
det länglar svalkas där.

Och sen jag sänkts dit ner
fan snöflock fan än mer
att jag må bliva glömd
så glömd som jag är glömd

Ty ingen moder skall
besöka graven kall
och ingen fader här
skall fråga var jag är

Och ingen syster går
att fläta sorgens tår
och ingen broders röst
skall sucka där om tröst

Och ingen enda väg
skall vända dit igen
och på den vita snö
En höstkamstblomma strö

Och hon som var mitt allt
skall gå däröver kall
Med brudens arm i arm
så sån och kärlekswarm

Och frusna snöflock fall
gör bädden dubbelt kall
Att slutat hjärta då
Ej åter böjar slå.

"H. M. Mauligheten" den 19 13/12 14

Gustaf Nordblad

Efter Balen.

Ännu i drömmen kan jag henne se
svåva i dansen stödd vid min arm
Ögonen glänsa läpparna le
Kinden begynten av rodnad så varm
Minnen så fagra undan ej vik
Tjusa mitt öra med ljuv musik
Dåt mig i valsens ~~takt~~ rytmiska leb
Svinga på min drottning smidig och vek.

Refräng:
Susande vindar blida månne på mattig färd
Dåt mig i drömmen illa tiln hennes huvudgärd
Kanske hon då skall ana varför mitt hjärta slår
Kanske att då hennes läppar kyssar jag får

Jag ser salongen stå i blomsterprunk
Djupdoppar glittra ur varje kalk
Och mellan bladen kärlekens Gud
Granskar att koger, å vilken skatt
Där bland rosor mot mig hon ler
När hennes vinglas bräddat jag log.

Blicken den lyste strålande klar
Evigt i min själ dess glans dröjer kvar.

Refräng:
Susande vindar blida, månen på, etc.—

Avskedsminuten livligt för mig står
När hon av mig tog kappan emot
Skimret från flätans guldblanda hår
Gjetsen från hennes retande fot
Kvällen var fridfull doftrik och ljus
Bakom oss bortdog dalens brus
När sen i vagnen hon for förbi
Nådde mig en blick med hennes uti

Refräng:
Susande vindar — — — —

En liten flicka satt i onkelns knä
Barnsligt den gamle gjorde hon så
Säg är du sällsamt allen
Har du ej många ej några små
Hör då min saga, för längesen
Jag även ägde en hjärtevän

Annu ej tiden läkt sorgens kval
Fridde hennne trolös efter en bal

Refräng:
När som en bal är slutad tystnad musikens brus
Alla de unga borta, släkta de klara ljus.
Hjärtan som bittert lida, vem räknar deras kval
Hur mången tår blir ej gjuten efter en bal

Balsalen lyste skönt i magisk glans
Och muntra toner bjöd till dans
Då kom min fästmö bad väninen här
Fort ett glas vatten jag väntar här
När jag kom åter stod där en man
Båda med ömhet kysste varann
Glaset för krossat, o vilka kval
Krossat som mitt hjärta efter en bal

Refräng:
När som en bal är slutad, etc — —

K. M. Mauligreten den 14-12

Den vackra Ros-Mari

Ensam i skogen sjöng den vackra Ros-Mari
Kom till den klara bäck och såg sin bild däri
Löste sitt långa hår, log som en payer vår
Var är den bäck så klar som ibland dimmor går. Därför ler sig skogen i skönt behag
Därför är ängen grön och varför sjunger jag.

Kom sade bäcken kom du skönа Ros-Mari
Jag är din spegel här kom se din bild däri
Sätt dig invid min strand, bada din vita hand. Lös dina skor och fäll ditt blåa strumpband
Sätt dig vid björkens rot, bada din vackra fot. Själj dina röda kinder tag mitt svar emot

Därför är jag så glad du skönа Ros-Mari
Att jag dess spegel är och du dig ser däri
Därför i skönt behag blommar min skog i dag.
Därför att Ros-Mari fyllt sjutton år i dag
Därför är himlen ljus och därför sjunger jag
Därför att bortom skogen bor en hjärtekär.

Därför motag ett tack från skönа Ros-Mari
Att jag mig speglat har, och varit dig så när
Och jag skall minnas den som var min bäste vän. Till nästa år igen, jag kommer åter till dig hän. För att på spegla mig, ack ja det önskar för det rinner sackta här förbi min väg.

H. M. Skaulighetten
Fredrik Paussow

Glädd dig åt livet

Glädd dig åt livet i dinna unga
år plocka dess roror innan det förgår
Och kännes bördan dig för tung så
kom i håg att du är ung
Dre efter stormen solsken för
och vintermörkjä af vår

Man söker oco upp och sorg
Man påfångt tränger på världens torg
Och lämnar blomman obemärkt

Som gräs vid vägen stör
Glöd dig åt livet i dinna unga år
Plocka dess rosor snabt det förgår

Se vänskap lockar förrän ou
Strör blommor ända till vår grav
För minsto tydda trolig gåta
Och döden som en skuld
Glöd dig åt livet i dinna unga år
Plocka dess rosor snabt

H.A. Manligheten.
19 14/12 14

Hjärtat

Av allt vad jorden bär
bekymmerligast är
det lilla ting som här
man hjärtat kalla plär
och vem hjärtan ingen känner
däremot kämpat ut rätt mången strid
till slut fast ingen känner sin hjärtat
Egenner

Det diskuterar ej
kan ej försvara sig
det talar ej förnår
men alla språk förstår
det rör sig sakta klappar bara
:|: Men aldrig frågar det
men dock dess tanke vet
det kan ej svara
det klappar bara.

Om något ont man gör
Det strax sig våldsamt rör
man det ej höra vill
men dock dess röst
man noga känner
:|: Ty hjärtat låter ej
Av nagon köpa sig
Dess röst man känner
Det själen brinner

Nog finnes den också
dess slag ej aktas på
som kall och dov för allt
vad samvetet befallt
Till evig tystnad hjärtat dömer
:/: Men centerstyngt dess slag
förkanna skall en dag
det allt skall dömas
och inte glömas.

När Ved oss glädje ger
och lycken mot oss ler
gott klappar hjärtat då
men känns helt veckt ändå
av kärlek slår det och så jön
:/: Och för den älskade
sitt blod det ville ge
Det slår så gärna
för hjärtat Taina. :/:

En gång när liden har
ej flera sandkorn kvar
och hjärtat blöttnat ut
vid livets strid blås slut
från stoftet sekla höjes ringen
:/: Helt tyst är hjärtat då
men evigt skall det slå
högt ovan lingen
i stjärnringen. :/:

H. M. Månligheten.

19/12 14

Vårmåndningarna (Folkvisa)

Jag sjunger och dansar så glad
i mitt sinn, jag smög bort i skogen
till Anna – till kogen
Och frågte så kärligt: "säg vill du
bli min. Först säg hon ät – öster
så säg han väster
sen säg hon på mig och neg och so jo.
Ja därför är ja nu så glad

Och kära min Anna nu frågar jo dig
I sorgen och nöden i livet och döden
Vill du bliva huldet och tro mot mig
Med lår i sitt våga
Hon säg mot det höga
sen sog på mej och neg och sa ja
Ja! däför är jag nu så glad

Sen tog jag i pannen min vänaste mi
och spalde den kära Vill du mig
förära, till påstning en kyss nu så
rosenröd. Då lag han mig mintäna
Så blid som en skjäna
Och rodna på kinden och neg och sajo
Ja! däför är jag nu så glad

19 15/12 14

Tro Diävolo

Darina ung och fager
om sagan ej bedrager
en afton tillkan tager
och sjunger helsthögt så:
Ren höien mötertiman slå
kom smygg dig hit på tå
Ren nattens skuggor rå
och jag allena är på gå?
Dornor röst dig kallar
hur kan du dröja då?
Nu är den rätta stunden
och endast ut i lunden
ty mörk är himlarunden
förs näktergalen slå
och dagen svinner passa på
och aldrig nånsin då
vi bägge rikes få
Nu sover svärmor min också
Nu är den rätta stunden Hur kan du
dröja så. H A Månligheten

19 15/12 14

Paraply visa.

Tänk vad nyttig man kan bli att gå
med paraply träffar man en skönhet
då man plär ej vandan ply. Bjuder
henne armen och hon hackar blygt
sig fast trycker sen lilla handen
och ett tecken gör med hast: En kyss
En kyss i regnigt väder, och vad
den hjärtat gläder det är en
Sudafröjd.

Sjön Ocean ren en kväll en litten
nätt ansös medan regnet skackar
flickan suttrande och frös Hur skall
det nu gå med Hatten som är
spliten ny Kipps då kommer där
en herre bjuder arm och paraply
En ~~En~~ kyss. En kyss: män på vad
skall man göra ej regnet vill
upphöra hon kan ej komma här

Fröken Nino bäck och glad en dag
sin momma bad att i smyg för sig
besöka på en maskerad Men när hon
sen gick hem då stod en löjtnant
i förstu tog den lilla under skämen
ty snön den är så våt En kyss, En kyss.
smuttar masken då man är pin
i gasken det här till talens stått

Hk Hanligheten
19 20/12 14

Bondpojkens klagan

Veckans dagar är ju inte långa
För en fattig och född Bondadräng
Han har sorger så stora och många
Han får koja på åker o. äng
Men om bara han fick Karna sin
på lörda kvällen gå Då blir jag
jädrans så glader ända

Hör du Pelle vem har du till nästa
Trägte prästen mej på sista husförhör
Jo det är Hanna Falle för det mästa
Henne har jag lovat älska bills jag
dör För om inte jag till Hanna
min på Lördakvällen går Då blir
jag jädrens så ledsen ändå

Men när jag så tills Himelen skall
fara och när själen lämna skall sin
Kropp Ej en timme jag däreppe vill
vara Om inte jag får Hanna min
dittopp Ty om bara jag till Hanna
min på Lördagskvällen gå så är
det jädrens så gbadeligt ändå

H A Månsgården
Juli 1914

Kärlekvisa

I skymningens ensliga stunder
Jag drömt manigen ljusande dröm
Och här ibland lumiga lunder
Jag vandrat med vannen så öm
Den vän som i tystnet jag vägat
Att älska och hålla för min
Den vän vilkens mine mig plågat
Men ändå förtjusa mitt sinn

Och varför skulle jag drömma drömmo
I evighet så och varför kan jag ej glömmo
Den vän som jag aldrig kan få
Den vän som i tystnet jag vågat (etc.)

O älskade låt mig få trycke
Din hand till ett sista farvål
Så ej sorgerna grumla din lycke
Jag önskar av hela min själ
Att den som du väljer till maka
Må älska dig som jag kära vän

Då kan jag all glädje förstöra
Förrän vi aldrig råkas igen.

H. M. Manligheten 15-12-14

Skalden Blomma

En blomma skalden har
så skön och underbar
Där ingen annan blomma finns
Hon blomstrar ej på grönan äng
Han står på ingen blomsteräng
Ej vid en källas rand
långt bort den är i längtans blå land

Ej blomans namn man vet
Men kennes hemlighet
Är endast åningens fullbordan
Dre pillgrim vender livets lopp
Blir fast i kälek tro och hopp
Så får du blommand höst
En rosens ängel skrev uti hans bröst

H. M. Manligheten

Hör oss Svea

Hör oss Sveas Moder åt oss alla
"hör oss" "hör oss Bjud oss käpo för det
väl och falla "Bjud oss"
Aldrig aldrig skalla vi dig svika "aldrig"
Tog vår ed i alla skiften lika "Tog den"
Med liv och blod försvara skall
Den fria jord som än är vår
Vattnade grand utan det arv
Du gav i saga och i sång
Och som an svek förvade vi
Och split och våld du hotad gått
Så tro dock vi i Herrans namn
Som våra fäder trat en gång
Vår Gud är oss en väldig borg
Han är vårt vapen trygga
På honom i all nöd och sorg
Vårt hopp vi vilja bygga
Härligt, härligt blir det då
Segrande i Skriften stå. Härligan dock att få
för dig o Moder falla

H. M. Manligheten.

Sångarfanan

Sångarfanan åter höjes Högt mot
himelens blå sedan Glädje i vårt
ögo röjes Sångens kam till hjärtat talar
Tramat yrö vår muntra strå
Sång och glädje följas åt Ut bland
skogar sjö och dalar ljuda friskt
vår sång kuna. Ja ljuda friskt vår
sång kuna. Fjärran på grönkladd skog
Vi med lust pröva nå druvans must
Styr då med glättig tåg det åter
tåg återtåg

Strå ej du fagra må Ögats vadd
kinnen ros på ej då Snart i
din kulda famn jag söker hamn
min kungna kamm.

H. H. Wanligheten
som ovan

En Solnedgång i Eklundshemskogen

Maj: Vad det är skönt ända
Hän i naturens sköte
Långt ifrån Tyrs än
Långt ifrån dess galor grå
Slut: Under en himmel blå
Blå som en ängels ögo
Länliga skyar gå
Vita som lam och små
Maj: Högt över gräs och strå
Tyrnas kronor susa
Slut: Och vid dess fötter slå
Sjöar och höja på
Båda: Och om du hjärta har
Flyende tid dröj kvar
Ty vem dig är allt
Ödligt och mörkt och kallt

Mag: Allt är så tyst, en and
Flög blat i fräsket smattra
Och från en gran i blond
Knappast en ekorrstand
Glunt: Se hurse minste grand
Glittra vid solens strålblick
Böljan vid bäckens strand
Fraset vid beckens rand
Mag: Och nedåt västerns strand
Skyarnes granne skara
Glut Tågar i purpur brand
Här emot fjärren land
Båda Ack om du hjärta hade. (etc.)
Mag Aftonens ängel går
Stilla sin gång kring jorden
Och kring hans mörka hår
Redan en stjärnkrans står
Glunt Smart i kända spår
Tolmakrarnes svåfvel
Flon som om flyadda år
Viskar en tjurlig vår

Mag: Och på rar hava två
Älvorna gilljedansen
Glunt: Och uti skogen snår
Fasten meladikt står
Båda Ack om du hjärta hade. (etc.)

Mag Sud vad är det jag ser
Där ner i stilla dalen
Säkert en syn sig ter
Säkert ett under sker
Glunt: Tystna du fest jag ber
Är det ej han som talar?
Strålande sol går ner
Är det ej han som ler
Mag Ja det är han vem mer
Tänker väl som så mig tjusar
Glunt Flon som en blick åt ei
Lyckliga blommor ger
Båda Ack om du hjärta hade. (etc.)

Trollhättorsbrus

Brusend vilda ström
Morgana Underfé!
Sänk mig nu en dröm
Låt mig din makt få se
Bygg upp ett slott av
den brusend bölja
Låt mig dit in med dig
sedan få följa Morgan må
Svalt vare gunga på bäddarna dina
Ljuft vare kyssa de händer så fina
Morgan må
Bjud mig jag kommer hos dig vill
jag då Morgana hör min röst
Tjust av ditt spelsi
Tvätta mitt bröst
Bygga mitt lyckoslott

Tillåt en dödlig din slutling få bliva
Jordlivets vinst vill han gärna dig giva
Morgana må!
Svalt vare gunga på bäddarna dina
Ljuft vare kyssa de händer så fina
Morgana må
Bjud mig jag kommer hos dig
vill jag då

Stockholm 14/12 1914
H. M. Hanlighetten

Den moderna kvinnan

På gatan svajig elegant
hon kommer mitt i stan
Hon skrider fram med svårighet
uti den snäva kjolen
På lockigt löshår har hon satt
en plymagerad liten hatt

Blott tre och fyra meter
den är i diameter,

Och den med nålar hålles fast
och mången tår den kånna
När den med spets så smal och vass
uti hans ögon rånna
Och möter du därför nån gång
en sådan dam på gatan trång
Du klokast gör att vända
så rädes du kastrända

En klack så hög, riskabelt smal
ses foten lodrätt hålla
Man kan förstå vad svårighet
vid gången det skall vålla
Det hubud blotta skäll
ty detta att hon modigt tål
Vad former modern taga
så hörs hon aldrig klaga.

Mutters Visa.

En visa om mutter jag sjunga nu vill
Om ni nu vill lyssna och höra därtill
För mig nu där finnes det enda hon har
I ett kåtet så här med sång och guitarr
Holia, holia, holia, holia

När far kommer full hem så prylar han mor
Och mor står vid spisen hon tår ej ett ord
När far så har slutat med sitt gräleri
Tar gumman guitarren så klämmer hon i
Holia, etc. - ---

Och när vi inte har hyran betalt
Och fastbubben har det med pengar så skralt
När flyttkappen kom då utan för sate
Gumman på trappen och spelte och sang
Holia - --

När det så brann i huset vi bor
Och brandsoldaterna spisse oss ner i en sno

När Luren kom till Mutter i repet kom hang
med gitarren om halsen kom spelte och sang
Kalia — — —

Men nu är hon gammal och skröplig och skral
Och ögonen bruslna dog efter dagfjäder.
Men om ni en gång kommer stugan förbi
Så skall ni få höra Luren kom klämmer i
Kalia — — —

Internationalen.

Upp träl av ti alla stater
som hungern bojor lagt uppå!
Det dånar uti fältens kratar,
Snart skall upprättets timma slå.
Förbi skall det gamla svart i grus.
Slav stig upp för att slå dig fri!
Från mörkret sträva vi till ljuset.
Från intet allt vi själva bli.
Upp till kamp emot kvalen!

Sista striden det är
ty Internationalen
åt alla lycka bär.

I höjden räddare vill ej hälsa,
ej gudar furstar slå oss bet.
Vi själva vilja vi oss frälsa
och samfälld skall vår räddning bli.
För att krossa ut det slutna, bittra,
och för att slita andens band.
vi smida medan järnet glöder
med seg arm och kraftig hand.
Upp till kamp emot kvalen! etc.

I vin förgudning avskyvärda,
männ guldets kungar mänsklighet
ett annat mål än att bli plundra
av proletärens arbetskraft.
Vid han skapat mycken mödr och saka
utav tjuvarna jänat är;
när falskt kränker det tillbaka,
vin egen rätt det blott begär.

Upp till kamp emot kraften.' Etc.

Bäd'stat och lagar oss förtrycka,
vi under skatter dignа se;
Ku'ske inga plikter tycka,
den anne ingen rätt man ger.
Länge nog som mynd'lingar vi lytt oss,
jämlikheten skall nu bli log.
Skolpliktens vi hittills nöjt oss.
nu taga vi vår rätt en dog.
Upp till kamp emot kraften.' Etc.

Arbetare i stad på landet,
en gång skall jorden bliva vår.'
Vår yrt vi knyta brödrabandet,
då tältingen ej råda får.
Många rodjur på vårt blod sig mätta,
men när vi nu till vårt försvar
en dag en gräns för dessa rätta,
skall solen stråla lika klart.
Upp till kamp emot kraften.' Etc.

Regningarna oss förtrycka.
Slå ned tyrannerna, giv fred!
Med värnpliktslistrik vi skola pryla.
just deras bästa vapen ned.
Komma mot oss nu de kannibaler,
så stå vi alla vi som en,
och deras köpta generaler
skall kulorna svart på ögon.
Upp till kamp emot kraften.' Etc.

Martha.

Nu är himlen tillgift skänka
för vad vi nu brutit har.
Ja, vi lyckades att kränka
Vad mitt hjärta käraste var,
Hoppets stjärna, som mig lyste
Slocknade i natten at.
Allt din fröjd mitt hjärta tyste
Tack, har tack nu ös det slut.
Ack, nu är himlen tillgift skänka

För vad vi nu brutit har.
Ja, vi lyckades att kränka,
vad vårt hjärta kärast var.

F. Munck

Månen, Ghuuten och Magisteru.

Gl. Nu tror jag det kan vara tid
Att tänka på uppbrottet
Och efter dagens kiv och strid
Begge sig hem i sängen .....

Mg. Och drömma någon ljuslig dröm
Om guld och gröna skogar
Ett eget bo, en hälsa så röd
Och här och där små krogar.

Resticissimie.
Sticticissimie
Skål vare sammans lissmie
Ett eget bo. etc.

Gl. I pipan förbrinner ren så matt
och förkvävt sista ljuset
Stå på dig dunk, var är min hatt?
Mansell vad kostar musst?

Mg. Hon redan från sin disk har gått
i böddens kvava iden
och drömmer där om stort och smått
men icke om tiknder.

Gl. Slå i den sista skvätten nu
och skål för Mälarbanken,
som hjälper tu och stjälper sju
se så nu slokna danken.

Mag. Nu synes ej hur man håller i
vad märkvärt är försåtligt
Om här man skulle fuller bli
så är det ju förlåtligt.

Bröd Resticissimie Etc.

Se där på månen Snikon står
och glor bakom gardinen.
Vad vill han hvor, jag ej förstår?

Den fadda pantomimen.

Skg. Han leds att ex officio - full
ej fått en enda droppe
det måtte vara fan tio tull
på salarna droppe.

Båda. Rictiessenie. Etc.

Gl. Stig in och hämma nu din gråt
vi skall nog linda sedan.
Tänd blott en ny för oss och låt
den världen gå i nedan.

Skg. Och se ej på mig så sö dör
med armod blicken djupa.
För kära kan du vara kär
men ej för dem som supa.
Rictiessenie. Etc.

Gl. Ack, nu förstår jag vad han vill
Han lyser nitt på låset
och tål ej att vi sitta still
och längre smörja kråset

Skg. Så, morgens då i sus och dus
Jag stilla hemåt vankar.
Vad äro alla jordens ljus.
mot en av himlens stjärnor.
Rictiessenie. Etc.

F. M.

Vårsång.

Glad såsom fågeln i morgonstunden
Hälsar jag våren i friska ton
Lärkan mig sjunger och trasten i lunden
Ärlan på åkern och orren i fjun.
Se hur de silvrade bäckarna små
Hoppa och slå, hoppa och slå.
Tusenfalt ormar kring tuvor och stenar
Se hur det spritter i buskar och grenar
Av liv och av dans, av lek och av dans
I den härliga vårsalens glans.
I den härliga vårsalens glans.

F. Munck

Längtan.

Sjung du lilla fågel sjung en sång
Lycklig tycker jag dig svängen gång
Glättigt nu du sjunga
Jubla med din tunga
Du ej känner världens hårda tvång.

Slå din drill med fröjd i higan sky
Hösten kommer åter Du skall fly
Då till varma länder
Dit du åter vänder
Du ditt avsked tar när stormen gnyr.

Snabbt du över himlrymden far
Lycklig, lycklig du som vingar har
Men på längtans vingar
Ingen känd ej singer
Annars vore jag visst ej här kvar.

Fjärran är mitt hjärta lilla vän
Fågelingen kan du jä. igen

Om den finge vara
Min en timme bara
Aldrig mer jag skulle be dig sen.

Med ett hjärta varmt som solens glöd
Le jag skulle då intill min död
Glad jag skulle bliva
Torksamt återgiva
Livets lin, som livets herre bjöd.

Och om blomman här ej blev din
Förgen jag dock inte, vännen min
Ty när skördeängen
Byter liljestängen
Återfår och blomman vännen din.

Vore än en liten blomma jag
Älska skulle jag till given dag
Men när hösten kommer
Vissnar bort och drömmer
Älska vinna ås naturens lag.

F. Neumb

Vildandens klagan.

Till nordliga landen
Vi kommo om våren.
I sassen vid stranden
Som fordom om åren
Vi byggde vårt bo
I skönlek och tro.

I vårliga natten
Vi sjungo förtroligt
I lugnande natten
Och lade så roligt
Så snart små små
Skulle följa oss två.

En afton vi sjungo
Så lyste i sjön
Förgyllde vi plötsligt
En bit där i stråen
En jägare stod
Han sökte vårt blod.

Och strax på minuten
Det blixtrar och brinner
Min maka är skjuten
Hans hjärteblod rinner
Jag vaknade då
Till flykt mina små.

Jag kan ej se följa
Till flykt den vingen
Jag själv måste följa
Den sårade vingen.
I djupt jag dök
Från blixtar och rök.

För människa att akta mig
Sedan jag lärde
Ur gömslet så sakta
Jag smög mina färde
Till aftonbodd ö
I villande sjö.

En tid jag fick lida
Den sökte jag nära
Jag sökte och vida
att finna de kära
Men aldrig ändå
Jag fann mina små.

I gråkalla kvällen dagen
Och ensliga kvällen
Så ensam jag klagar
Jag minnes de ställen
Där maken och jag
Redde bort en dag.

För lag mot mig lurt
Nu skövlat det skönna
Men än det blir givet
Att mördaren löna
Ej straffar så kallt
Att han mister sitt allt.

F. Munck

Livets första signal.

När den lille föds till världen
Ingt under att han då är rädd
Han ger hals och skriker uppå fården
Det är livets första signal.

När han blir ung och i ungdomspast
Får han bröder sig bräddfull pokal
Och han skrattar så gott åt klasset
Det är skämtets glada signal.

Men så kommer foger en tärna
Och han glömmer både skälar och tal
För en kyss det får han så gärna
Det är kärlekens djupa signal.

I hans tinglas faller det komet
Som skilja skall kärna från skal
Och när klockorna ringa i tornet
Det är dödens tunga signal.

F. Munck

Å så rulla vi på kullingen igen.

Det är en gammal sjömansregel
att ta sej en tår på taud
Sliter vind i tåg och segel
så behövs det ack ibland
Kullingen står i kajutan
och trots stormen tas en klar
När man sen har klarat skutan
sjunga en och var:
Å så rulla vi på kullingen ett tag igen
det finns mera än
Kära vän i den
Å så rulla vi på kullingen ett tag igen
det finns mera, kära vän.

Jag var nyss på en vän där en,
som dom kallar för "balans",
och jag klara bedigt skären
med en fru, en 20 punk...
När vi slutat förtta valsen
var jag papp, men ej förty,
flög fastaget mej om halsen,
för att få en ny. --
Å så rulla vi på kullingen --- etc.

På basaren går jag sällan,
ty dom en vid näsan drar,
och de locka en i fällan
med så kallad tombola,
Nio nitar fick jag även
härförleden, arma rör,
men den lilla som dog veven,
sade var och rör:
Å så rulla vi på kullingen - etc

På vår kungliga teater
ha de kraft allt'sen i höst
mången gäst med stora later,
men för färlig liten röst.
Och, tänk då går Grunau ledig
Ack, om blott en enda gång
man på scenen finge se dig
sjunga denna sång, Å så rulla.---

Nyss så hände den skandalen
att en bussig Munkbrofru
ramla bums uti kanalen
men blev räddad i ett nu
Mun och mage voro fulla
utav vatten, som ej bör,
därför böja man att rulla,
och så sjöngs i kör:
Å, så rulla vi på kullung — ——

Många punschgrosröns-filurer
ha i våra dar för sed
att på långa ångbåtsturer
skicka sina pyjschjat med
Rullas punschen bloss en smula
får den mycket bättre bli
när vi på vår "evigt gula"
nästa gang så sjunga vi:
Å, så rulla vi på kullungen — etc

H. M. Manligheten den 15-12-14
Gustaf Nordblad

Socialisternas marsch.

Snart dagas det bröder! Se östern i guld!
Till arbete låtom oss gå!
Vi fattiga äga ej skydd eller huld,
på jorden knappt leva vi få.
Man kringskär vår frihet för knapp par öre
bröd = till arbete liv eller död.

Allusendens ok på vår skuldra blev lagd
Vi buro det tyst i vår nöd.
Men nu vi mängden, så vare det sagt:
Vi fordra vårt dagliga bröd!
och eniga gå vi i lust och i nöd
till arbete liv eller död!

Att bliva, så andligen som kroppsligen, två
den vånde släkt fostras opp.
och därför så ofta är mörkt i dess själ
och släckt varje glädje och hopp.
Ty lyckan förviss när i bristen på bröd
till arbete liv eller död!

Vår härd är så kall och vårt hem blott
ett hål för armod och tvedragt en kam
och sedan man brutit vår viljekraft
stäc, så kastar man smuts på vårt
namn. Oss lämnas blott hatets förbrän-
nande glöd, till arbete lik eller död. —

De rika, de gödas mod ärbetarnvets
och prästerna ge oss ett hem,
då skuldigt vi stupat - ett helvete hem
om icke vi offra åt dem
Vi bygga en guldgrav tyrannen för bröd
till arbete lik eller död.

Det knakar i samhällets fogar och band
läc fallna, vad icke kan stå!
Men räck mig o broder din trofasta
hand förrinan i nöd vi förgå
En fästning vi bygga till värn i vår
nöd, till arbete lik eller död.

Ingalill

Inga lilla, Ingalill sjung visan för mig
Din själ är så ensam på levnadens
stig Ditt sinne är så ensamt i sorgen
Inga lilla Ingalill sjung ~~vill~~ sorgen för
mig Den klingar så lyckosam så god
och tröstelig så mild i den ödsliga
Borgen

Inga lilla Ingalill sjung visan för mig!
Ditt halva kungarike det vill jag
giva dig Och allt mitt guld och
silfver i borgen Din kärlek är mitt
silfver och guld min borg
Ditt halva kungarike är hälften
av min sorg Säg Inga lilla råds
du på sorgen

Hj. Hanlighten

Svensk Sång

Hör hur herrligt sången skallar
Bellan Vänär runohallar
Det är Svensk sång Det är Svensk sång
Hör de höga furor susa
Hör de djupa strömmar brusa!
Det är Svensk sång Det är Svensk sång

Över allt en röst oss bjuder
över allt en stämma ljuder
Det är Svensk sång Det är Svensk sång
Broder äger du ett hjärta
I dess tjusning i dess smärta
Hör det Svensk sång Det är Svensk sång

Kvinns visan.

Jag tillstår gärna att jag ibland med kou-
stapeln smått, att strax slå om från kurtisör
till att bara slå för dej, i våte och tort är ej
så gott, se alla kvinns både kalla kvinns
och tralalalla kvinns blir mina superfina
kvinns, både pikanta kvinns och eleganta
kvinns, charmanta kvinns billiga, dyra
kvinns och billiga dyra kvinns och små-
na kvinns, bruneta nätta kvinns och å
jag skall berätta kvinns och stockholms-
kvinns och landsortskvinns och all sor-
ts kvinns med gott humör var min valör

Men jag skall bättra mig, det kan ni
slå er i backen på, den nu från dygdens
väg söka att föra mig, den vrider jag nac-
ken å nacken å dåhitta kvinns och "inch
vad hem är svår å kittla-kvinns och
obsoena kvinns och rena kvinns och "jag
ber att få gå allena-kvinns, kärliga fagra

kvinns, och heta kvinns, förfärligt magra
och feta kvinns tealekvinns och allena-
malerkvinns, och kraterkvinns, förspillda
kvinns och skilda kvinns och små, små
vilda kvinns, dem gjag ger hin, om du
blir min.

Farvål då alla sötta kvinns.' Wi skiljas
så är min lott ej mer i mig får möta-
gänis. Men ett hjärtligt tack för allt vad
jag har fått, och har det gott. Små oskulds
för o skulls kvinns, för verkligt troskulls-
kvinns, helt unga kvinns i blunga kvinns
och koketta, lätta, klalsch me ögonen
kvinns, för mögna kvinns, burriga ystra
kvinns och hälsningskvinns, och friuniga
dystra kvinns och frälsningskvinns och
bibi kvinns och Hebe-kvinns och dasdeben
kvinns, förlegna kvinns och förlägna kvinns
och sinna egna kvinns, jag kan ej mer
adjö me' er.'

Fredmans Epistel N:o 12

Liksom en herdinna högtidsklädd
Vid källan en junidag
Hopletar ur gräsets rosiga bädd
Sin prydnad och små behag
Och ej bland vappling hägg och syren
Inblandar pärlors skimmande sken
Inom den krans av blommors val
Hon flätar med lekande kval.

Så följde min nymf på Floras fest
Ett eukelt och skiftat flor
Då hon utav Mölberg bjuden till fäst
Vi tin första torpet får
Det torpet lilla strax utom tullen
Där kraftan Gustras röd ur kastrullen
Och dit Brunnbrekens bölja klar
I vattrade vågor sig drar

H. M. Manligheten den 16 Dec 1914
Gustaf Fröding

Min hustru eller en natt i Falkenberg

Knubb:
För att gumman min blir kvitt
gick jag piffigt tillvägga
och ett lir mera tungt än mitt
nu ej någon kan äga

Lillen:

Ack ja, därpå jag tvivlar ej
men hur barnet er åt o, hej!

Knubb:
Jo, jag drunknade.

Lillen:
Ah, dö, charmant!

Båda:
Det är charmant.

Knubb:
Jo, jag drunknade en vacker dag
dock som lätt ni kan täcka
snart ånyr till liv jag kom
men min hustru blef ängka

Lillen
Att ej åter förenad bli
en med henne vad gjade ni

Knubb:
Ekaperade

Lillen:
Ah, så charmant

Båda:
Det är charmant.

Knubb:
Ekaperade som Jason
och att mig ej försumma
gav jag mig icke tid en gång
ta farvål av min gumma

Lillen
Nej det tror jag förbaskat lätt
ni blev fri på ett piffigt sätt

Knubb:
Jo, vad tycks däl.

Lillen
Ah så charmant

Båda
Det är charmant,

Orpheus i undergården

När jag var prins utav Arkadien
jag livde jämt i prakt och glans
men sen jag blev en bland Plutos män
förg mina björnar allt vad som fanns
för ingenting jag nu har kvar igen
kan dock ej stort bedröva mig
men aldrig aldrig blir jag glad igen
för det jag ej fick skådd dig
/: När jag var prins utav Arkadien :/

När jag var prins utav Arkadien
jag hos de sköna hade tur
men också var det gått för min allrön
jag blev i Orkus en dimfigur
dock skulle allt ännu bli bra igen
om blott du kunde älska mig
du centrum är och jag är radien
som ständigt vrider sig kring dig
/: Jag klackars prins av Arkadien :/

Den glada änkan

Fast jag är en liten arka vill jag ej
sitta här och vända bänkar nej nej nej
Jag livet njuta hälst i vals idag
Valsens toner ha för mig en säregen klang

Kalla mig den glada änkan om du vill
Jag skall icke blicken sänka men med mig
Jag vill tryggt möta varje ögonkast
Glädjen sitter annu i mitt hjärta fast

Låt så många änkor gråta som de vill
Jag är född till glädje, lust och sång och spel
Sörjen mig ej tyngen här prins plats igen
I mitt unga hjärta för en älskad bär

Läppar friska läppar viska här mig här
Våra läppar förtas i en evig kyss
Och jag viskar det är tanut
Han älskar mig.

Gyva nätter kyss med glädje drick och dr
dränad utav starka armar kan jag bli
Härligheters stämma och en liten dans
Kastar över livets skär en sällsam glans

"H. M. Manligheten" den 16/12-14

Bottlig kärlek.

Där bak fälda mullgardiner
strålar amplars röda lyst
Ack i varm salong där brinner
syrá fröjders kärlekseus
Vilda orgier skratt och jamtag
vid champagneglasens klang
Där bak fälda mullgardiner
döljes sorg och sang.

Där man köper sidenklädda
sköna gladjeflickors smek
där mahognybordeu glänsa

Under guldets ytra lek
meddan uti gränders hålor
underlåg och rå kurtis
Brännvinsluktande gudinnor
sälja sig för höga pris.

H. M. Manligheten 12/12-14

F. Jönsson

Hemma

Där hemma på döreu det gläntar
så ofta och mest utav mor
de tidea då postbudet väntas
ty hon i sin kärlek så stor
Säg kärlek hos dem som hon födde
och närde vid moderlig barm
och trodde att kärleken glödde
hos dem som hos henne så varm
men ofta hon säg sig bedragen

Ty jag tän så tråget hon skrev
så kom dock så tällan den dagen
då själv ifrån den hon fick brev
Men stammade postbudet bara
och blott några rader hon fick
så log genom tårarna klara
En älskande moderlig blick
O moder hur litet dit hjärta
Ändå av vårt hjärta begär
Hur skulla jag kunna dig smärta
I stou att förgäten du tär

H. M. Maulighelm 5/12/14

Albin Nilsson

Källan

Källan sprang ur jordens barm
Jag emot solens kyss så varm
klar som dagens blick den var
lika djup och underbar
som då jaun tin källans brädd
liten tärna blygg och nådd
såg sin spegelbild i den
Trädde los och liljan sen

Källan grumlad en sekund
att den leken på dess grund
stod snart åter lika klar
lika djup och underbar
Tiden gick med barnets lek
snart en jung fru skön men blek
Jaun lik kallans spegel gick
Med en bruten liljas skick.

När hon såg sin bild där stå
Föll en sorgens tår därpå
Och fast nyss så ljugelklar
nu förmörkad källan var
och där våtla höst och vår
Mörk och grumlad källan står
Sommarn kommer vintern går
Aldrig mera blir den klar.

"H. M. Mauligheten" som vann.

E. A. Fallenius.
Fartygschef

call: G. Unger.
ekbud.

Blondinen

I ett visst nästa vti staden
Vakte upp en jager vag blonden
Hennes kinder voro såsom rosor
Hennes ögon voro Himmelsblå

Wacker var hon dånad av naturen
Hon fick plats uppå ett schvecceri
Mången var i plickan djupt betagen
Han lät sig kyssas men gick ändåpei

Hennes fader var för lang sedan
Bådad under bäljorna de blå
Hennes Moder var en fallen kvinna
Som gick på gatan för att skaffa mat

Ofta såg man henne sent om kvällen
Skrida fram vid lyckton matta sken
Locked af de djuriska begären
Att skaffa sig en natt-ochett nes

Flickans lin blev dock satt inom
mura. Hon fick en allt fortsätt gran
Blott därför han en gång lät sig luras
O, ve, O, ve, som flickan hede lag

Stockholm 20/12 14

Eldar Viza

Ångaren är lastad integen landgång
Dagen är jin klart i maskin
Ljuder den sången eldaren höi
Fjällan hon fäller saknaden bäi
Vinkend på kajen emana han stäi
Ned genom hålet ned i Stockhålet
Älsklingen gå

Här hur det rasslar och dånar i båten
Dingelidång skruban i gån
Master båten höi vid sin rätt
Blanke pinder flitiga ben
Eldaen skåller skeppar grin

Ruzången sjudder ångvistan
Ljuder Sakta Maskin

Långt Ned i botnarna lämpaen kliver
Han har kalas näi sova ett sas
Stubbskägen river fram till att tass
Den genast luckorna fann
Stybbad som en Eldar kan
Ungarna Slaggas ångaren vaggas
Jordglaben fram

Men ned i Stockhället tog ut i halen
Krypet och gå springer och stöi
Eldar velum halvnacken gå
Se hura fyllda skyflar har to
Långt in i fyren Stycken par
Kalan förbinner sotten den rinner
Ljusliga dar

Han slutar vakten den eldarskabaten
Han förnar in han läger i
All denna maten vi bruka ji

Sen nu har jätt en sörkande hu
Han är ej mera trumpen och sur
Han är belåten liver på båten
Som en jätte

Tiggarens fosterland.

Vårt hemland det är våra trasor
Vårt hemland vår tiggarkost
Blott sommaren täcker oss brasor
Vårt hemland är dimma och frost
Vårt hemland är stenhårda marken
Vårt hemland är hug och föraktt
Vårt hemland är knuffar och sparkar
av envar som har bist och har makt

Vårt hemland vårt land är i fara
Till vapen att värna vårt land
Det är ingemans fosterland bara
Som kan fresta en rövares hand
Det de vika för mat och för brasor
För kläder för njutningar slöss
Vårt hemland är våra trasor
Vårt hemland har ingen för oss

Förrädare skälmar i åren
Som ej önskar ett land i dess nöd
Drag i fält ni som diatt av spenar
Ädelt land är er helande ort
Vårt hemland har nått oss med tjenar
Vårt hemland har smekt oss med klor

Drag i fält ni när trummorna mulla
Och när fanorna braska ni står
Drag i fält ni har räuslarna fulla
Och befordran skall följa er stört
Drag i fält ni som valt era föder
Ni som ärva en ingemans börd

Drag i fält ni i nysydda kläder.
Och försvara ert land om ni törs

Drag i fält, när ni dunnit bataljen
Skall ni mötas med blommor och tal
Och den tappraste höstar medaljen
Och en greve blir nämd general
Och freden ger ära och bytet
Och ämnen för dikt och för dröm
Ja, freden behöver tekrytten
med träben och tidningsberöm

Drag i fält när ni tappade slaget
När ni komma som hemlandets skam
Då kanoter av liggarslaget
Då är tiden att våga sig fram
De ha flyckat för flag fältets fasor
De ha dricki sin hetande mor
Vårt hemland är våra trasor
Det skall värnas med tänder och klor

Fin vapen i liggarkamraten
för luften, för hänet vi slåss
Vi äro som födda soldater
Ty intet förloras med oss
Vi tarva ej valhornens toner
och trummornas förledande lät
Vi föddes till mat åt kanoter
och dö utan liktal och stät

Fin vapen försvaren vårt rike
Kanoter vid frakompaniet
Av sen om man dör i ett dike
Man var nära att ta batteriet
När kanonerna upphört att dundra
och kartescherna att plöja upp sand
Skall man hitta de trasiga hundra
Som försvarat sitt fädelneland.

"H. M. Manligheten" den 17-12-14

Gustaf Wiklad

Sjömans visa.

Den stolta skutan seglar
vår skuta hargått käck
Kaptenen har kommando
och ropar alle man på däck
Vår skuta den går under
vi kan ej nå till land
Spring fort i fullarna
ro bort lägg till vid en säker hamn
Jag stannar ombord,
och sen till lands vi far
Hemma där väntar på eder
maka och barn, jag rädda ett liv
och beder till himmelens Gud
Sen följer jag mitt kära skepp
i havets djup.

Manskapet lyst dig liger stilla
Styrman har tio ord
Med tår i ögat säger han
Vi stanna kvar ombord

Vad nytta gör ni ombord
Spring fort i fullarna
Ro bort vid en säker hamn.
Jag stannar ombord
Och sen till lands vi far
Hemma där väntar på eder
Maka och barn.

De käcka måste lyda de måste ro mot land
Kaptenen i den tysta natt
Står tyst som dödens man.
Här skeppat sakta sjunker
Det är så hemskt ombord
Här havets vågor över det mantör hans sista ord
Farväl min vän, farväl jag stannar ombord
Och sen till lands jag far.
Hemma där väntar på eder maka och barn
Jag räddar ett liv och beder till himmelens Gud
Sen följer jag mitt stolta skepp uti havets djup.

Titanics dödshymn.

Närmare Gud till dig. Närmare dig.
Om det än blir ett kors. Som dömer mig.
Skall det dock bli min sång.
Här under tidens tvång
Närmare Gud till dig. Närmare dig.

Här på min pilgrimsfärd. Solen gått ned.
Mörker jag ensam mig. Allen jag är.
Fadern till dig jag då. Vill uti tunen gå.
Närmare Gud till dig. Närmare dig.

Visa mig då din väg. Kom till ditt land.
Låt mig att taga allt. Från din hand.
Vare du då min tröst. Sluta mig intill ditt bröst
Närmare Gud till dig. Närmare dig.

Här i från jordens grus. Sorg och bekymmer
Du har mig kallat hem. Där själv du är
Skall det dock bli min sång. Evigt bland hulgen mång
Närmare Gud till dig. Närmare dig.

F. Hemk

Pelle och Stina.

O- huvan åxt ja träffade Stina
O klängde te nå en liden tös
Som ej ihåg de för dö å pina
Att nyss jag tatt mej en tobaksbuss.

Han rynkar pröva och börjar fråga
Vi vale Pelle, nå du bör dej åt
Gå bakom husut, spatt genast ut det
Som ren tobak ska vi tåuka på't.

Jag blev så flat som en pannekaka
Och lunka bort som en hottentott
O bussen fick jag minsann försaka
Jag slogo i väggen så de va skjatt.

Sen gick jag tena, men då hon mona
Dej vill ja aldrig i världen ha
Lät bli mej Pelle, jag gör i ställe
Till Jins i gramgärn, som tjänt brne.

O så hon gnodde inåg och tinkte
O log me macken som en stekter gås
Ja sto och tira en stund o tinkte
Kjärlkammardören att den sto i lås.

Hur ska ja göra? Ja tänkte höra
Tojn på hure o på detta vis
Skilt lis förspilla mon det gick illa
Omöjligt det var för tjaker is.

O jag fick höra. Jons såg åt Stina
Så orätt kär kan i världen gå
Åt mej de skratta åt mej de flina
O ingen fästen an stod de att få.

Men den mej får, den får kon som duger
Ty ja ska köpa både kjol o sko
Stån och tro mej ja inte ljuger
Hon får bättre an Jöse så.

Ja säkert är det att vi ska trivas
Hos mig ska hälla å gris ha, ha
Tsinz o lada vi ska ej livas
Den bästa grisen hon får bli ja.

K. V. Hauliglasten
F. Munk

Vem kan väl stå på att pullande klat?

En afton jag låg i en rännsten så full
Jag titta i taket på stjärnornas gull
Jag glömde bort brandvakt, polis o patrull
Jag bara grunderade hur jag kom omkull.

Jag låg och jag titta på stjärnornas ring
Ohim med Bälte, Saturnus med ring
Och sjutton månen så mittemot mig låg
Om saken förtjänte jag slutsatsen drog.

Den punkt som vi bor på den kallar sig jord
Den går kring en axel, som aldrig blir smord
Därtill är den rund, som ett klot är dryg gjord
Och pullar i rymden på högre manns ord.

Den pullar i rymden i hundrade bukter
Svänger så lätt och på tusende sätt
Vem kan mig väl klandra när jag tänkt mitt kvis
Om jag pamlar kull i bland stubbar och gnus.

Sej ingen kan vara så trygg på sin fot
Att han kan stå fast på att pullrande klot
Därför om jag pamlar tror jag att jag är full
Sej därtill är jordklotets präktigaste skull.

Fredrik Jönsson

Vals.

Sälj den som kunde ändå
Finna en undangömd strå
Långt bort från glitter och flärd
Långt bort i från mjönes värld.

Sälj den som kunde få
Bygga en hydda för två
Röda i stillhet sitt bo
Enkelt men trevligt ändå.

Sälj den som hade sig där
Någon som hölle mig kär
Som man fick älska igen
Ha tio sin trofaste vän.

Sälj den som finge bli kvar
Sådan många lyckliga dar
Räkna och finna tio slut.
Älskling, nu dansa vi ut.

O vilken dans han mig för
Förnt jag knappast ju får
Dansar jag verkligen blott
Eller jag vingar har fått.

O är det redan förbi
O jag kan ej låta bli
Om jag en kydda ej får
Älskar jag honom ändå.

Karinettes små skålrustycken.

Ja ditt glas och dick ur! På din prisiga sky
Skåla glädjen välkommen, låt sorgerna fly.
Ja vid bräddade glas och en minutrande sång
Kan ej sinnet bli tungt, eller dagen bli lång
Klang! Under skämt och glam.
Och med fröjd och lust. Ja, med fröjd och lust
Klang, dansar glädjen fram, ur gyllene druvors must
Härliga saft,
härliga saft!

Ack! Glödande, tjusande!
Dövande, pesande!
O, vilken kraft!
Ja, vilken kraft!
Ack, ber iden skummande saft
Hell, druvornas gud!
Du som ger glans åt nöjet,
Färg åt löjet.
Dig vill jag lova högt vid jublande sångers ljud.

Ja en gång fyll ditt glas tin dess yttersta rand
Dick en skål för vårt härliga blomstrande land
Ja, en skål för var kulle av vinrankor fylld
Och en skål för var tärna i Bundernas skydd
Klang, för var kind så röd
För var purpurmund.
För var purpurmund
Klang, för små kyssars död
I en lycklig hardes hand
Härliga saft!
Härliga saft!

Per Adel

Fredmans Epistel. nr 25.

Blåsen an alla!
Här böljorna svalla
Skuta går.
Venus vill befalla
där Neptun står
Simmen Tritoner
och sjungen smäjcker
Nöjas lov.
Svanen postiljoner
i Neptuns hov!
En barka Cleonora 2
Se Venus i sin prakt
kring komne hållen sakt
ängler, delfiner, Cupiner och Paphos
hålla takt
Vattennymfer plaska kring
i ring.

Fåglarna titta
och fiskarna spritta
ur silt sund.
Gastarna de silla
på kants skum.
Vädrena svala
sig böljorna kyssa
Cupis mor
Skyarna bli ljusa
och solen ler.
C. B. Ch.

Venus på fältet är
Snäckan som komne bär
Pirad med blomster och simplar den gula svanen
rör. En Triton med valhatt stor
sin mor
C. B. Ch.

Där hörs från legen
och säden fullmogen.
Blicktra sun

Göken gol i skogen
så matt kuken!
Kråka och vipa
om nåbbarna slipa
flyga snällt
Pan han tor sin pipa
och blåser gällt.
C. B. Ch.

Hjortarna stångas, slåss
Älgarna fly som blåss.
Glimmande, simmande
Venus hon lämnar sin kanns
går in i Salemens tjäll
i kväll.
C. B. Ch.

Venus du Färka
jätt lämna din nåcka
vid vår strand
Cuntau ska vi väcka
med glas i hand

Ack, mina vänner
varen av er kämner
mina drag.
Blåsen god vänner
Valthornens tag!
C. B. Ch.

Du Ulla Winblad köt
gunga i pdersköt
Du är vår Venus: mansiller, gesäller gör din plåt
Stig i land på Paphos ö,
min ö!

Om denna parken
på kärlekens marken
och en kung.
heter marken
blåt valthorn, sjung.
Sjung tin exempl
om Trojas små tempel
och mossa på.
C. B. Ch.

Sjung här om jungfrumord
och hur en brud blir jord
Hur under valthorn hon kämpar och spritter
på ett bord. Ulla Winblad ingen skymf
vinn nymf!

Nig ner och buga
träd in i min stuga
dansa om!
Fröjas barn å stuga.
Kom, Ulla, kom!
Hör du ej pusten
Li värden i lusten
Joder Berg.
Valthornet och kvarnt
ge gubben färg.
C. B. Ch

Djurgårdsherdinna snäll
här är Palemostjäll
Här ser du herden som pa glor på dem morgon middag, kväll
Harden utan land och får. Gutår

Blås musikanter
för Ulla galanter
och förnäm
Skära ungegranter
och diadem
Putra clinyngan
och vräng saberanden
vid och stor!
Blåsen i postgången
att slåtligt kor!
C. B. Ch.

Dyrka Cupidons namn
öppna din varma famn
Pusta och flisa och flänta och bleken
som en hamn.
Hjärtat klappar, pulsen slår,
han står. C. B. Ch.

Sjungen om alla
låt kärlek behaga
våra liv.

Låt oss opplman kalla
  lin tidsfördriv
Kalka vår tunga
  och låt oss sjunga
    glädjesång.
Dansa, gamla, unga
  nu på en gång.
    C. B. Ch.

Nypon och fiskt kalas
Vällust i lelod och glas.
Lömska ögon och fiskt hjärta
  fiolen och sång och bas.
Var epistel innehåller och lär.

Stockholm 17 Dec. 1914.

Amerika Visa

Jag hade mej en flicka så pager
och så fin, som ja lova både
kärlek och tro. Men så for hon
ifrån mej till Amerika hån.
Ovegan mej, jag fick ingen ro.
Å ja var ledsen och glad, och
ja vet inte vad jag tänkte
vad skall det nu bli, Aldrig
mer ja får mej en saliger dag,
jag blir ledsen i hela mitt liv.

Men snart jag förglömde både
henne och allt, mina tankar ej
tänker på dej. Och jag var glad
såsom ingen och lycklig som en
gall, tills en dag, när som bud
kom te mej, att nu är hon
kommen din vän hem igen,
Hon är nere och dansar på lön.
Hon är pager å finer å lika vare

än, fast hon spräkar i berynnerlig
ton.
et Sä pines jag skall mej, te
dansen ja gick och en höglidlig
min låg på mej. Och så gick
ja te nå och hälsa goda, ellen
till svar fick jag an'na 'god log
et Å gå hän ifrån, när du inte kan
förstå ellen I spiken english yon
knan. et Sä jag vända mej om
och slog dörren i smäll, då hörde
ja hon så yes very well.

ellen ja på väl penga en gång
jag ackså, Och inte alltid så pallig
jag står, Och då skall det ej
dröja dagarna lång, förrn e Amerika
febern jag på. Får yes very well
det skall klinga med kläm, det
skall klinga med klang och yes
knan, Och då skall ja para till
e Amerikan land, komma igen när mig
ingen förstår

B. J. 76.

Konvaljens Avsked

Ljuva susande milda västanvind
Kom och svalkande smek min bleka kind
O, sänk dig ned intill min veka pol
och dröj o, dröj hos mig.
I dag du min sista suck emot
O, hur jag längtar att sprida min
doft till svar, Prisa min skapare
god med den välsinnad jag ämnar
har kvar. Snart är den slut den
långa natt, Och ja böjer mitt
huvud så sakta att då vit som
snö, stilla slumrande i frid.

Rik på fröjd, men så kort är
min levnadstid, Ljuva händer
mitt hjärtas harpslag. Jag sol-
ljus drack med mina spädа blad
Min drägt den blev ren vit,
den blev så ren i Gjurets bad.
Sen blir ja gömde djupt under

mörkta Svenningars dråpt.
Vilar och väntar så väl och
på dig du min västanvinde.
Snart är den slut den långa
natt. Och ja böjer mitt huvud
så sakta så sakta och då.
Klockorna ringa, Hälsande
Wårsolen glatt.

B. J. Hallberg.

Håll-dig-vårt-fädernesland.

Håll dig vårt fädernesland,
Skandinaviens gamla och båra,
Tryggt på din klippiga strand
Ty din platta skall sädda din
åra. Du har kraftiga män
djärva vikingar än som ej
stridernas gry pega sky, pega
sky. Hellre gå de i hvar bådd
modigt sin gran i det stor-

mande hav än de flyg. Ohoj.

H. & H. Manligheten 17/12 14.

Högt där bland fjällen.

Högt där uppe bland fjällen grå
Där vill jag bygga min hydda
Kransar jag binder av blommor små
Bland dälliga granar så trygga.
Nyss var klippan så hård och kall
Tillbaka jag mig drager
Den stugan drager här jag så kär
Här här jag älskat Här har jag njutit
Här vill jag uti lugn och ro bygga mitt bo

Där den ensliga stugan står
Där har min barndom förflutit
Ungdomens dagar har där förgått

Och där har i kärlek jag njutit
Jordens oro och lumpna kval
Ej den stugan uynner
Och dess bekymmer de nå ej hit
Till dessa dalar, till dessa fjällar
Ständigt jag längtan har
Från jordelivets kval

"H. M. Maulighetten" 20/12 -14.

Gustaf Wiblad.

Fredmans Epistel N:o 1

Opp Amaryllis vakna min lilla
Vädret skiua luften val. Regnbågen
pålar, med sina strålar, Randiga
målar berg och dal. Amaryllis låt
mig utan båda. I Neptuni famn dig
~~skåda~~ frid bebåda Kommens gud för

icke mera råda I dina ögon i Suckar
och tal.

Jag dina metspön vevar och dragen, Nu
börjar dagen, Skynda dig. Söta min
lilla fänk icke lina, skulle du vilja neka
mig så os fara till dei lilla grundet
Eller dū bort till det gröna grundet
Där vår kärlek knutit dē förbundet
Var över thirsis så harmside dig.

Stig i båten sjung om vi båda
Kärlek skau råda i vårt bröst
Sol sig harmar, men när hau larmar
I dina armar, Å min tröst
Lycklig uppå havets breda bölja
I din lilla famn kau jag ej följa
Hur i döden hjärtat vill dig följa
Sjungen sirener och här men min röst

Stockholm den 20/12 - 14
E. Wiblad

Det var daus bort i vägen

Det var daus bort i vägen på lördagsnatten
över nejden gick låten av spelet och skratten
Det var tjoh. Det var hopp. Det var hej!
Nils Ullerman token och spelmans fanten
han med sin hälgaspel vid landsvägskanten
för du deli du deli dej! - - -

Min lilla vrå bland bergen.

Jag vet en vrå bland bergen
En liten vrå som tillhör mig.
Där ingen flärd inästlat sig
Där ingen oskuld skiftat färgen
Vart än mig ödet kasta må
Jag längtar åter till min vrå
Min lilla vrå bland bergen

En koja, högvöd som skarlakan
och högvare än ett palats

Ger åt mitt lägen skygd och fläls
En rosehäck är mitt spjarlakan
Vart jag av ödet jagas må
Jag längtar åter till min vrå
Min lilla vrå bland bergen

Där har jag stängt en fänge in
Som måste giva sig till fred
I vem du lilla trängda krets
Ty jag har blängat häg och linne
Vart än mig ödet driva må
Jag längtar åter till min vrå
Min lilla vrå bland bergen

Min lilla Hildur kåta fängen
och kärleken med blomsterband
Fäst hennes hjärta fot och hand
Vi kojans sångare och sången
Vart jag av ödet jagas må
Jag längtar åter till min vrå
Min lilla vrå bland bergen.

Hon är bepäst min lugna hydda,
så otillgänglig som säll
Ty mörka skogar höga fjäll
Mot världens stormar henne skydda
Vart jag av ödet jagas må
Jag längtar åter till min strå
Min lilla strå bland bergen

Jag har sett ramla flera tårar
Som fåvitsk barnalek till grus
Men ännu står mitt trygga hus
Och det ej av revolutionär
Hur högt omig lyckan gynna må
Jag längtar åter till min strå
Min lilla strå bland bergen

Jag jagade i ungdomsåren
En broglig fjäril, prydd med guld
Jag visste ju att jag för omkull,
Jag störte mig - åh svida tåren
Men jag var lycklig nog ändå
Att åter hitta till min strå
Min lilla strå bland bergen

Att lyckans tyra fjäril fånga
Jag löper aldrig mer omkring
Ty jag har lärt att ingenting
Kan vinnas så med möda många
Ney jag har lycka nog ändå:
Min skönа fågel i min strå
Min lilla strå bland bergen

Stockholm den 26/9 - 14.

Näcken.

Näcken han spelar på bölja blå
Kjuft är att höra däråt.
Havets små älvor i ringdans gå
och stjärnorna tindra också
Men näcken, då han emot himmelen ser
Slår han sitt öga ner
Ty bland de stjärnor som tindra där
Trefja ej mot honom ler

Störe än fordrivets kval är hans
Brudens han sökte ej fanns
Klockren i Hjämot och dörgen ej glans
I tårar gån icke på dans
Näcken vid harpan, för berg och dal
Sjungen om kärlekskval
Gömmer sig sedan i grönan dal
Slutar så älvkungens bal.

Stockholm den 20/12 14.

Värmland.

Ack Värmeland du sköna du härliga land
Du krona på Sveas rikes länder
Ja kommer jag än mitt i det förlovade land
Till Värmeland jag ändå åter länder
Ja där vill jag leva ja där vill jag dö
Om en gång i från Värmeland jag lager
mig en mö.

Så vet jag att aldrig jag mig ångrar

Ja, när du en gång skall bort och gifta
dig min vän
Då skall du till Värmeland fara
Där finnes nog med Guds gåvor med flicko
kvar i igen
Och alla de präktiga och bra
Och fiär du där, så var munter och
glad.
Ty muntra gossar vilja Värmelands
flickor ha
De sorgsna ge dom på båten.

Och Värmelandsgossen han är så stolt
och glad
Han fruktar för intet uti världen
När konungen bjuder så drar han åstad
Bland kulor och blickrande svärden
Ja vore det nyssar i tusendetal
Han ej dem alla fruktar, han vill ej
annat dal
Än dö eller segra med ära

Och skulle han ej strida med glädje och
med mod
Och livet slå ~~unga~~ våga det unga
Där hemma sitter mödern och bedja för
hans blod
Men bonden den älskade unga:
En värmelandsflicka så huld och så
skön!
För kung och land han strider och hon
skall bli hans lön
Ha kan honom då övervinna?

Stockholm den 20/12-14

Gustaf Wirblad

Jeg vil kåre ha' den langste jeg
1 kan faa

Se der var engang et lidet Kongerige,
For Prinsessen gerna vilde ha en mand,
Og saa sente hun sin könne kammerpige

ud at finde sig en rigtig munter han.
Du skal ikke se saa meget efter Penge
for mit Gods og Guld kan mageligt forslaa
og i Ridderne skal du dig ikke hænge
jeg vil kåre ha' den langste jeg kan faa
2

Kammerpigen i en vognkupe sig satte
og kupen kjørte til fjerne verdensbyer,
hun saa mange lange Mænd i lyse nætter
men det lyder næsten som et Eventyr
for hun syn's de var saa store midt om natten
men næste morgen var de altid blevet smaa,
Kammerpigen hun gik næsten ganske fra den,
for hun ikke jo ha' den langste hun kunde faa.
3

Der var mange der var lange den' jeg mener,
særlig Garderne den var der Kummer i,
der var nogle som der ej kun stod alene,
den gik Kammerpigen altid raske forbi;
naar hun endelig mente at hun havde fundet den
hun i unge lyse glade Drømme laa,
men næste dag saa fik hun stadigvek en

anden

för hun skul ja ha' den längste hår
4

~~Där var många den var länge sen jag mera~~
4
Kammerjungfrun själv hållt mycket av de långa
men hon mätte med en lite nöjs. min sist,
men som tiden gick blev kammarjungfrun längre
för Prinsessen tog hem med en Gardist.
Då Prinsessen såg honom sade hon dog man
han var fäst för vejen hjem var lång att gå
och hon sa' den gång han stod och hang med hår
Är det verkligen den längste jag kan få?
Ernst Flood Trädgårdsgatan 3. L: Kvarn
genom Skepparkön Fjäderholmarna

Barndomshemmet.

Där som sädesfälten böjer sig för vinden
och där nöskatan grasskog flyger bakom den
Syns den röda lilla stugan invid gården där
som i forna dagar var mitt barndomshem
Där var sol och sommar över gröna hagen

När som aderton år jag där hemma var
Och det minne, som står kvar i dessa dagar
Var det bästa och det käraste jag har.
Ifrån landet uti västern tankar glider
Hem till kära gamla Sverige då ~~[illegible]~~ o då
Fästan det har flutit många långa tiden
Barndomshemmet glömmer aldrig jag
förrän då.
2
Jag är gammal och jag lever blott på minnen
Att mitt hem och mina vackra drömmars land
Vad som forsom brukat fängsla varma sinnet
Står så tydligt för min inre syn ihland
Uti hemmet fick jag allt vad jag begärde
Jag förstod det kanske ej förrän jag blev stor
Men föräldrarna mig livets goda lärde
Nu de äro borta både far o mor
Ifrån landet uti västern tankar glider o. s. v.
3
Och min flicka sen det hände sig hemma
Hon var solen i mitt hem då jag var ung
Jag står ensam nu och livet syns mig tungt.

Men jag längtar hem och gripen vandring
Ty mitt lyckoland, det är ju mitt skimrande stenen
Och där bortas skare jag bäddas av i graven
Långt ifrån mitt hem och den jag haft, så kär
Ifrån landet uti västern E. S. V.

Den 21-12-16.

Carin Lindberg Storgatan 2.

Såpbubblor.

Längtande jag
drömmer här dag
om lyckans fagra land
luftiga slott skimra i blått
på en fortsträckande strand
Slottet är byggt av koraller
pärlor och ädla kristaller
Där jag blåser lätta bubblor
skimra de mot himlen blå
segla på färd, spegla en värld
det mina lysta tankar gå

Men lyckans drömmar mista
snart sin färg och glans
liksom mina bubblor brista
i sin första lätta dans.

2.

Grönvit Jasmin, blek rosmarin
kransa min slottstrupol
på drömmars älv, glider jag sjöng
fram i en gyllne gondol
Fjärran i solglansen skimra
Slottet av guld och rubiner
Där jag blåser lätta bubblor
skimra de mot himlen blå
Segla på färd, spegla en värld
det mina lysta tankar gå
Men lyckans drömmar mista
snart sin färg och glans
liksom mina bubblor brista
i sin första lätta dans.

Landskrona 19-2-1920

C. Lindberg

Den farliga månen.

Dagen igenom ger solen akt
På alla små flickors intriger
Men uti månen, i den sin prakt
Har man en underlig trolldom lagt
Flickorna böra akta sig på sin vakt
När den på himmelen stiger
Då vi om natten på månen se,
Vet man ej vad som kan ske.

Refräng:
Man blir så lätt bedragen
På flickors konvenans
De säga nej om dagen
Men ja i månens glans.

2

Om de mig möta en solskensdag
Djupt inne i grönskande skogen
Och bjöd mig blommor av tusen slag
Jämte vår världsarea små behag
Skulle jag dock inte känna mig hög
Ty jag blott i solen är trogen
När den är borta och mörkret rår
Då vet man ej hur det kan gå.

Refräng: 3

Men om du väljer en månljus natt
När stjärnorna lysa och blänka
Då skall du säkert finna att
Det går så lätt att på mig fatt
Jag dina kyssar besvarar glatt
Ska vet vad månen ska' tänka
När jag så ömtligt bryr i sinn
Viskar tin dig: Jag är din.

Refräng.

Landskrona i Jan. 1919.

Lilla Lola-Lo.

Snart man sjungen uti nästan var revy
om Havaji
om en vacker flicka med mahognyhy
från Havaji.

Och på Hawaji strand
man går en dag i land
ser ett kanibahus
under palmernas sus.

Refräng:
Och där bor min lilla hula-flicka
som har ringar på varenda tå
och hon är så nätt och så lätt
och kokett och här i sin trikå
hon har pärlor om sin bruna hals
men förresten har hon inget alls
mina lilla hula på stranden av Kikola
där palmer vaja gröna på svaj
i sköna Hawaji
bor min lilla hula-flicka.

2.
Jag har hört att solen alltid skiner
där i Hawaji
och där växer stora apelsiner
där i Hawaji
där väcker dadlen där kanoten paddlas
och en kabian ligger på en kanan

Refräng: 3

Där man en gång fått ett litet svärmeri
på Hawaji
hör man jämt och ständigt samma melodi
på Hawaji
och ukulela där kan alla spela där
en orangutang lyssnar in kanons klirr-klang

Refräng:

Landskrona den 10 juli 192[illegible]

Höjs blommor

Ensam i staden så bitter i sinne
står hon och ser i fönsterna in
Böjd utav sorg bekymmer och nöd
saknar hon hem och saknar hon bröd
I pallar och trasor hon länge har gått
fader och moder hon aldrig har hämtat
Med blommor från ängen hon sin
har hög stället
på galan och ropar så hest och så
gällt

Köp blommor, köp blommor
En ros så röd
på morgon kn. afton blir vissnad
och död
Köp blommor, köp blommor
En ros så röd
på morgon kn. afton blir vissnad och död

2.

Som en dansös hon höjd var i guld
lyckan var hemne redan så huld
Härliga dagar, hyllad hon var
Nu hat hon bara minnena kvar
Tod ungdomen glädst åt försvinner igen
när blommorna spridas för vindarna kan
Och framför teatern sin väg nu hon tar
där går hon om ropande gäckt kn en var.
Köp blommor! köp blommor! o. s. v.

3.

Möter hon då ett älskande par
nog får hon sälja. Ty gärna hon har
Men detta par? Hon känner igen
honom som en gång var hennes vän

Hon griper åt barmen, hon vacklar en stund
och viskar så brutet med darrande mund
Ack det var just han, som hon offrade allt
För hans skull hon var nu så ensam och svalt
Köp blommor, köp blommor! o. s. v.

Landskrona den 2 aug. 1922.

Jag älskar ditt smil!

Jag äger det bästa i världen
En vän som mitt hjärta har kär
Hon följer mig ständigt på färden
Och alltid hon är mig när
I glädje som i smärta
För sorg vi tillsammans bär
Refräng!
Ja kärleken är som en solskensdag
Med doftande rosor små
Ett leende smil och ett andetag
Med längtande emot himmelens blå
Den leder i varje hjärteslag
I allt va man tänker på.

2

Ja ofta i solnedgångs siden
Vi mötter allena vi två
~~Vi gingo allena vi två~~
Vi gingo vid varandras sida
Så tysta i aftonens ro
Men blod mitt i de tankar blida
Det var som mitt hjärta log. Repäng!

Landskrona den 10 Juli 1922.

Salome.

Fram över Saharas glödande sand
tågar en trött karavan
främst går en yngling från frankernes land
spejande ned mot Sudan
Plötsligt hans ögon får bränhet glans
likaså hin ögat han för!
han ser en kvinna stråda en dans
för beduiners kor. Repäng!
Salome skönsta ros orientens hus
Salome skänk mig ömmande kärleks-
rus

Salome, skänk mig nunnen som blod så röd
Salome, dina kyssar ger salig död.

2

Strax hennes solbrända nakna gestalt
fångar hans blick förrn med eus
för hennes skönhet förgäten han allt
färd av passion utan gräns
Dold av natten tio tältet han går
där henne vilt i sin famn
och som i yrsel målet han når
viskande hennes namn Repäng!

3

Tung är hans sömn men ur djupt drömmeri
vakar ännu hans begär
tin dess han störs av ett gäsandsskri
som genom morgonen skär
Flenä den kvinna han svikit sin stam
hon åt en främling sig böjde
Rasande störta hämnande fram,
Salome ligger död! Repäng!

Landskrona den 25-12-1911

Guldklimpen

Fru Qvist har skänkt sin man en duktig pojke som väger tolv skålpund. Han kunde i sin överväldigande glädje icke hålla sig ifrån att underrätta sina vänner om älsklingens vikt och storlek. Nyheten nådde slutligen en gammal bän- kare i samljen som välbekant med några av lokalpressens rapporter vid nästa sammanträffande med ett par av dem under det strängaste förtroende och med bibehållande av ett allvarligt ansikte meddelade den att Herr Qvist funnit en guldklimp som vägde tolv skålpund. Herr Qvist dröjsmål skyndade tidningsmannen att intervjua Herr Qvist, men redan vid framkomsten erfor Fru Qvist hemma. Är Herr Qvist hemma? Vi har erfarit att han funnit en guldklimp på tolv skålpund. Fru Qvist uppfattar ett gott skämt

Ja. Är guldklimpen långt härifrån? Nej, knappt ganska nära. Har han arbetat länge i gruvan? (Fru Qvist rodnande). Endast omkring en tio månader. Var Herr Qvist den förste, som arbeta i gruvan? Fru Qvist. Ja, åtminstone tror han det. Är det gott om vatten i gruvan? Alldeles tillräckligt för att arbetet kan fortgå. Fort Var arbetet svårt? Ja, in en början men det blev lättare sedan. Har han nått botten än? Inte än men han har kommit ganska nära. Tror ni det finns flera guldklimpar? Helt säkert om där arbetas flitigt. Har Herr Qvist arbetat i gruvan sedan? Nej inte än men det kunde vara tid att snart börja. Är det någon som hjälper honom med arbetet? Nej. Tror ni han har lust att sälja gruvan? Nej säkert inte. Ty han finner stort nöje i att arbeta där. Kan ni visa oss stället där han funnit guldklimpen? Jag skulle gärna visa det nu när min man är borta, men om

han medgav det skall jag icke göra svårigheter. Men vi har väl ingenting emot att visa oss klinsen? Nej, mycket gärna. Gå efter pojken!

Skepa Hörn den 2 Sept. 1916.

Övertid för Augusti

		Timmar
19/8		
20/8	2–6 fm	4
21/8	4–6 fm	2
23/8	4–6 fm	2
24/8	5–6 fm	1
25/8	5–6 fm	1
26/8	5–6 fm	1
27/8	5–6 fm	1
28/8	3–6 fm	3
30/8	3–6 fm	3
31/8	3–6 fm	3

Övertid för Augusti

Baltimore, Md.

		Timmar
19/8	Kl 5-6 em 1 Timme	1
20/8	2–7 fm. 5-6 em 6 Timmar	6
21/8	4–7 fm 5-6 em	4
23/8	4–7 fm 5-6 em	4
24/8	5–7 fm 5-6 em	3
25/8	5-7 fm 5-6 em	3
26/8	5-7 fm 5-6 em	3
27/8	5-7 fm 5-6 em	3

Kärleks eller Bröllopstårta.

En kilo mjölet jämte två kilo osmälta löften. Den blandas väl tillsammans med sju gånger tjugo centiliter glädje tårar. Den arbetas väl en timmes tid, av kärleksfull hand, sedan hälles den i vad slags form, som helst, men helst i form av ett hjärta. Den överströs med sockersöta ord och doppas i enga kärleksslöften. Sedan gräddas den hastigt i kärlekens glödande ugn. Den serveras med marängkyssar.

Den 20 Sept. 1916.

C. Ch. L. P. L. Arvida Hörn

Sidan	Sångernamn
1	Mjölnarflickan
2	Tigenvargarens klagan
5	Riddraktdrömen
8	Sångaren på vandring
10	Kärlek rön och sång
11	Renvins lov
13	En kvinnas klagan
14	Ung damsblommen
18	Bliv min så är världen min
19	Tänk i kvällen
21	En åsknatt vid Trollhättan
23	Ljungby Horn
25	Barnets Bön
26	Hinduflickan
28	En sjömans Jomfrö
29	Sol-o-Mio
30	Så Paloma
32	Sankta Lucia
33	Dalkullan
34	Balens Drottning

35 Trubadurens dådsång
37 Järnarbetaren
38 Vanadis väldomsegling
40 Fäwäl till fosterjorden
42 Min gumma är på landet
45 Wåfor skall wi förgo mig sjung
46 Det är på Komisgatan alltihop baron
48 Kalik visa
50 Fiskaren
51 Medborgar sång
53 Tre djupa ögon
55 Natmarschen
57 Sjömans sång
60 Jagar visan
62 Brällopps natten
65 Alprosen
69 Skördeflickan
71 Ett hem
73 Djinkonen och hens son
79 Sammanstt
80 Den blindas klagan
85 Skärgårdsflickan

87 Vem är din vän
89 Judinnan på Kyrkogården
91 Faikasten
91 Det Binande skeppet
93 På Rörne Strand
95 Ung Erick
96 Prästen på strand
100 Sjömanvisa
104 Wackte Rapplet
104 Den Italienske flickan
109 Dryckesvisa
111 Det lecke könet
112 I Praken
113 Mönsträlar
115 Uti Stockholms kullen om kullen
116 Fattiga flickan
118 Lilla Edvin
120 Axel-o-Hilda
123 Bohuläniska fiskarvalsen
126 Min Mor
128 Blomman
129 Kärlekvisa

3	Bôäkläda flickor
3	Djupedal
3	Rasin i December
4	6 Sälergendens Söndag
4	8 Fredmans Epistel Nº 30
4	9 Fredmans Epistel Nº 31 (Av Bellman)
4	9 Fredmans Epistel 12
4	8 Vårsång
5	1 Fredmans sång
5	2 Min Mor
5	4 1 Landsvägs march
5	4 5 Där var dans tott vid vägen
5	4 7 Snön
6	4 9 Efter Balen
6	5 2 Bor Mari
1	5 3 Glad dig åt livet
1	5 4 Hjärtat
1	5 7 Vämländingarne
1	5 9 Fra Diavolo
1	6 6 Paraply visa
1	6 1 Bondpojkens klagan
1	6 3 Kärlekens

Wolfgang Davist

164	Skolden Blomma	Arppeus vindrejaden	200
165	Hör oss Saba	Den Glada Änkan	201
166	Sångarfanan	Brattslig Kärlek	202
167	En Sälredgån	Hemma	203
170	Trollhättanbrev	Hällan	205
171	Den moderna kvinnan	Blondinen	207
173	Mutters visa	Eldare visa	208
174	Internationalen	Tiggarens Fastetjod	210
177	Marthe	Sjömans visa	214
178	Månen Slunken och	Franios dödstysning	216
178	Magisten	Pelle o Stina	217
181	Vårsång	Wem kan väl stå på	219
182	Sångtar	ett gullende klot	
184	Wildandesklagan	Vals	221
187	Livets förste signal	Marinettes skälmstycken	222
188	Å så rullar vi på kuttingen	Fredmans Epistel 25	224
191	Socialisternas marsch	Amerika visa	231
193	Ingalill	Konvaljens avsked	232
194	Suomi Sång	Helt dig vårt fädernesland	233
195	Kvinnovisan	Högt där uppe bland fjäll	234
197	Fredmans Epistel 12	Fredmans Epistel Nº 1	235
198	Min hustru eller en Natt i Falkenberg	Min lilla vän i blond hagen	237

9283

Gustaff Wendtad

Helge Sigurd Kvist, Landskrona

№ 022

Helge Sigurd Kvist.

Likkläder